

IO. GARZONIS BONONIENSIS EPIST.
 progenitorum in natos natorum, & qui nascuntur ab
 illis, usq; in omnem posteritatem traduci, ob id imitatu
 facilia fore. Superuacaneum duxi me Garzonis laudi-
 bus intendere, cum ipse suo splendore sic refulgeat, ut
 id moliens, facibus Soli lumen addere uiderer.

IOANNES GAR-

ZON BONONIENSIS, ILLVSTRISSIMO

FEDERICO DVCI SAXONIAE,

THVRINGORVM ET MIS-

SINENSIVM PRIN-

CIPI S. P. D.

Emper meæ cōsuetudinis fuit illustrissime
 Princeps, ut qui omnem operam atq; inge-
 nium ad uirtutem contulissent, hos amplif-
 simis laudibus prosequeretur. Haud enim
 scio quid uirtute præstantius in rebus humanis inueni-
 ri queat: quando qui eam possident, soli sunt diuites:
 soli fruuntur rebus sempiternis: quod si qui urbibus
 præsent, ea fuerint præditi atq; ornati. Hos non cum
 summis uiris comparo, sed simillimos deo iudico. Plus
 ter

ter centum anni aguntur, Italiam cum nobilissimæ domus tuæ fama peruasit. Nam ut à Federico illo quem dii immortales Saxoniae præesse uoluerunt, ordiar. Haud scio cui nam principi tam ampli adhibiti sint honores, cum Archimarfallus imperatoris Romani delector, gladijque aureati antelator Thuringiæ Lantgrauius, & Archimandrita Misnæ Margrauius, & Liminarcha decretus sit. Is etsi in tam alto honorum gradu collocatus esset: non solum Lipsi literarum gymnasium instituit, sed & alterum Erfordiae conseruauit. Ex castissima uxore sua duos in lucem suscepit filios Federicum & Vuilhelmum, Federicus patri in ducatu successit, qui hereticorum in Bohemia malleus & seuerissimus persecutor, liberos reliquit Ernestum & Albertum, hi nequaquam & ab auo & patre degenerarunt. Siquidem ille paternis muneribus ornatus, Saxoniae Dux declaratus est, simulque Thuringiæ & Misnæ imperauit. Albertus uero iussu Maximiliani, quod ex omnibus imperatoribus ei principatum detulerat, cum exercitu aduersus Morinos (qui & Flandri dicti) & Aduaticos (qui hodie Brabantini) profectus est. Quæ egregia facinora fecerit suo loco exponentur. Ernesto quatuor fuerunt filij, qui primum in lucem æditus est, Federico, delata est dignitas paterna. Alius (quem Ernestum uocant) Archiepiscopus Magdeburgensis munere ac Germaniæ patriarchatu decoratus est. Quis silentio pratereat

IO. GARZONIS EPIST. AD FEDE. DV. SAX.
 prætereat Albertū archiepiscopum Maguntinensem,
 cuius quāta sit autoritas, res ipsa ostendit. Illi adijciam
 Ioannem principem certe omni uirtutum genere præ-
 stantem: Quid loquar de Georgio fratre tuo, quem de
 Latinis literis optime meritum omnes affirmant: Ex
 quo fit, ut in præsentis parentis munus sustineat. Quid
 de Henrico, qui nullam magis egregiam, quæ ut sub Ma-
 ximiliani Cæsaris signis militaret, nauare operam po-
 tuit: Hæc quanquæ ita sint, tu tamen antecedis illustrissi-
 me princeps, qui de te grande quiddam polliceris, non
 enim id (quod à fratribus tuis est factitatum) à studijs
 literarum tuum illud singulare ac diuinum ingenium
 seiungendum putasti. Ille ipse Plato à quo omnis Aca-
 demicorum familia emanauit, tum Respublicas bene
 esse arbitratur, si qui eas regant ad literarū studia
 ingenium cōferant. Tantorum principum ac
 tua dignitate, uirtutēq; cōpulsus, Federici
 Magni historiam scripsi, eamq; nomi-
 ni tuo dicaui, quā cum legeris re-
 liquis Germaniæ principibus
 eius legēdæ copiā facies.